

Lovforslag nr. L 102. Fremsat den 24. november 1992 af Inger Stilling Pedersen (KRF), Lysholm Christensen (KRF), Kofod-Svendsen (KRF) og Ole M. Nielsen (KRF)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om ægteskabets indgåelse og opløsning

(Frivillig ægteskabsbevarende rådgivning)

§ 1

I lov om ægteskabets indgåelse og opløsning, jf. lovbekendtgørelse nr. 148 af 8. marts 1991, som ændret ved lov nr. 281 af 29. april 1992, foretages følgende ændring:

§ 43, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Der indføres en frivillig, tværfaglig rådgivning af ægtepar i krise. Regler herom fastsættes af justitsministeren. Registrerede partnere kan ikke modtage rådgivning efter denne bestemmelse.«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 1993.

Bemærkninger til lovforslaget

Ved lov nr. 209 af 1989 blev den obligatoriske mægling før separation og skilsmisse afskaffet. Justitsministeren blev i stedet bemyndiget til at indføre regler om frivillig rådgivning af ægtefæller inden separation og skilsmisse. Der blev nedsat en arbejdsgruppe til at undersøge det nærmere behov for en sådan rådgivning. Resultatet af denne undersøgelse foreligger endnu ikke.

Forslagsstillerne erkender, at ægtefæller kan »vokse fra hinanden«, således at en fortsættelse af ægteskabet kan synes umulig. Det er derfor meget vigtigt, at ægtepar i krise kan få rådgivning på et hvilket som helst tidspunkt i ægteskabet, hvor de selv ønsker det. Hvis rådgivningen først tilbydes umiddelbart inden, der bevilges separation eller skilsmisse, vil den oftest være illusorisk, fordi det på det tidspunkt vil være vanskeligt at få ægtefællerne forenet igen. Rådgivningen skal derfor gives på et tidspunkt, hvor uoverensstemmelserne mellem parterne ikke er blevet større, end at de kan løses gennem rådgivning og vejledning. Mange separationer og skilsmisser vil kunne undgås, hvis ægtefællerne allerede på et meget tidligt tidspunkt i den ægteskabelige krise erkender, at der er problemer, og søger råd og vejledning til at få dem løst. Rådgivningen skal gives med henblik på at bevare ægteskabet. Især hvis der er børn i ægteskabet, skal rådgiverne og ægtefællerne bestræbe sig til det yderste for at få uoverensstemmelserne bilagt.

Af de af ministeren fastsatte regler skal det fremgå, at rådgivningen skal være tværfaglig, således at

den f.eks. kan gives af en præst, psykolog, læge, jurist eller socialrådgiver alene eller en eller flere af de nævnte personer i forening. Den skal kunne gives af privat praktiserende psykologer, læger, jurister eller socialrådgivere eller i statsamtet. Der skal indgås aftale med privat praktiserende psykologer, læger, jurister eller socialrådgiveren om ydelse af og betaling for rådgivning med offentligt tilskud. Rådgivning ved statsamt eller præst skal være gratis. Hvis ægteparret ønsker rådgivning af privat praktiserende psykologer, jurister eller socialrådgivere, der er specialiseret i mægling i ægteskabssager, skal det til delvis dækning af udgiften ved rådgivningen betale et gebyr, som fastsættes af justitsministeren. Gebyret kan eventuelt fastsættes i forhold til ægteparrets indtægt.

Lovændringen skal ikke gælde for registrerede partnere.

Økonomiske konsekvenser

Igennem de seneste år er ca. 14.000 ægtepar blevet skilt årligt. Det må forventes, at et større antal søger den frivillige rådgivning. Forslagsstillerne har derfor skønnet, at ca. 20.000 ægtepar om året vil søge rådgivning. Det forventes, at en rådgivning i gennemsnit vil tage 8 timer. Det vil således koste ca. 85 årsværk at gennemføre rådgivningen. Den samlede årlige udgift ved forslaget gennemførelse skønnes således at blive 20 mio. kr. Herfra skal så trækkes det gebyr, der betales af par, der ønsker en specialiseret rådgivning, således at merudgiften for det offentlige vil blive lavere.